

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 454/2014
11.06.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Грлигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.М., због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног И.М., адв. мр Д.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку 1К бр. 657/12 од 11.01.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1570/13 од 25.03.2014. године, у седници већа одржаној дана 11.06.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.М., адв. мр Д.П., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку 1К бр. 657/12 од 11.01.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1570/13 од 25.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку 1К бр. 657/12 од 11.01.2013. године окривљени И.М. оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се она неће извршити ако окривљени у року од једне године од правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка и судског паушала као и трошкова кривичног поступка оштећеном, док је оштећени М.С. за остваривање имовинско-правног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1570/13 од 25.03.2014. године одбијена је као неоснована заједничка жалба окривљеног И.М. и његовог браниоца, а пресуда Основног суда у Чачку 1К бр. 657/12 од 11.01.2013. године, потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку 1К бр. 657/12 од 11.01.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1570/13 од 25.03.2014. године, бранилац окривљеног И.М., адв. мр Д.П., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а) и то одредбе члана 16. став 4, члана 438. став 2. тачке 2) и 3), члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП-а и члана 14. став 2. КЗ са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине и првостепену и другостепену пресуду и одреди да се води нови поступак пред потпуно новим већем или пак да преиначи другостепену одлуку тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета, са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног И.М., па је нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. став 4. ЗКП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 45/13), прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог његовог подношења (члан 485. став 1. ЗКП-а), а у случају из члана 485. став 1. тачке 2. и 3. овог Закона мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а), окривљени преко свог браниоца а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП-а), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП-а, дакле, због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП-а, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Према томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног И.М., је у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева, само формално означио повреду закона из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП-а, због које је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено, с'тим што није определио у чему се ова повреда састоји. Суштински у образложењу захтева за заштиту законитости, као разлог подношења, наводи се да је првостепени суд погрешно оценио како одбрану окривљеног И.М. тако и исказе одређених сведока, очевидаца критичног догађаја, налазећи да су нејасни разлози којима су се руководили како првостепени тако и другостепени суд да у поновном поступку, након идентично спроведеног поступка, донесе потпуно супротну одлуку од претходне ослобађајуће пресуде. Посебно се истиче да је нејасно зашто и првостепени и другостепени суд нису у довољној мери ценили налаз и мишљење судског вештака П.М. из којег јасно произилази по ставу одбране да се у конкретном случају није радило о тешкој телесној повреди већ о

лакој телесној повреди због чега је дошло и до погрешне правне квалификације дела која је окривљеном стављена на терет, те износи и тврдње да су оштећеног критичном приликом напала и нанела му тешке телесне повреде трећа непозната лица. Изнетим наводима у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног по оцени Врховног касационог суда указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, а што све не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП-а дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Како је, дакле, у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено (члан 439. став 1. тачка 1. ЗКП-а), а суштински се не указује на дозвољене разлоге за подношење захтева, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацио као недозвољен, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП-а.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног као разлог подношења захтева наводе се и повреде члана 16. став 4. и члана 438. став 2. тачка 2. и 3. ЗКП-а и члана 14. став 2. КЗ.

Како је право окривљеног да преко свог браниоца поднесе захтев за заштиту законитости због повреде закона, које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и апелационим судом, ограничено у погледу разлога за подношење захтева, само на повреде које су таксативно набројане у ставу 4. члана 485. ЗКП-а, то Врховни касациони суд налази да истакнуте повреде члана 16. став 4. и члана 438. став 2. тачке 2. и 3. ЗКП-а и члана 14. став 2. КЗ не представљају Закоником (члан 485. став 4. ЗКП-а) дозвољен разлог за подношење захтева, па је и у том делу захтев на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП-а, одбацио као недозвољен.

С тога је Врховни касациони суд, са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП-а, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**